

Kámen v botě

Josef Guggenmos
Přeložil Z. K. Slabý

Účinkují:

Herbert

Hugo

Kámen v botě (hned ho uvidíte)

Řev lva (taky ho uvidíte)

Místo: Afrika

Napravo, nalevo, vepředu, vzadu: všude Afrika

Herbert přikvačí bez dechu zprava: Dál! Dál! Dál! Teď se nesmíme vzdát! Jen dál! Dá...!

Hugo pajdá za ním, supí: Má noha! Má noha! – Ten darebák, ještě je nám pořád v patách?

Herbert se ohlédne, zastaví se: Je vyřízený! Úplně vyřízený! Hurá, zbavili jsme se ho! – Tamhle leží ten lev a je placatý jako svítek.

Hugo: Bohudíky! Bohu – díky! – Už nemůžu udělat ani krok.

Herbert: Pst, ne tak hlasitě! Lvi mají dobré uši. – Co to děláš za grimasy?

Hugo: Střep. Mám střep v botě. Zkus běžat s takovým... Posadí se a chvatně se pokouší vyzout botu.

Herbert: To je nesmysl, Hugo! Kde by se tu vzal střep, tady, uprostřed pouště, sto mil od nejbližší chatrče. To je kámen.

Hugo: Tak prachsprostě špičatý kámen nemůže vůbec existovat. – Co dělá ten ničema?

Herbert: Má nataženy všechny čtyři před sebe a lapá po dechu. – Tušil jsi, že lev může vyvinout takovéhle tempo? Ale my jsme mu ukázali. Ztraceně, Hugo, není to směla? My jsme zaběhli světový rekord a nikdo tu není poruce se stopkami! – Hej, copak je? Hop! Vzhůru! Dělej! Než se zase zotaví.

Hugo: Ten zpropadený uzel! Nemůžu ten uzel rozvázat!

Herbert: Ukaž! Jen klid! Nejprvnější příkaz v kritických situacích je klid. Pokouší se, jestli bude mít štěstí.

Hugo: Myslíš, že to zkusí ještě jednou?

Herbert: Já nevím. Kočky jsou houževnaté. A tenhle ten si zaslouží veškerou úctu: je to sportovní chlapík! – Můj ty Tondo kolenatej! Prosim tě, jaks to tady zašmodrchal? To je nejmíň deset uzlů dohromady, jeden pevnější než druhý! Co budeme dělat? Nemáš nůž?

Hugo si chvatně ohmatává kapsy: Ztratil jsem ho!

Herbert: To nám ještě scházelo.

Hugo se pokouší udělat krok, zhrouť se: K čertu, k čertu! Už nemůžu ani o krok dál.

Herbert: Nezbyvá nic jiného, než použít sílu. Ta bota musí dolů. Člověče, Hugo, jde přece o život. Tahá za botu, až ji stáhne s nohy. Když botu překloupí, vypadne z ní třpytící se valoun; zvedne jej: Něco takového.

Hugo: No vidíš! Co jsem říkal? Sklo! – Nic jiného než hrany a rohy! Taková ničemná věc – ty, nemám mu to mrsknout na čumák?

Herbert: Člověče, Hugo, pomátl ses? Vyburcovat ho do poklusu, to tak zrovna potřebujeme!

Hugo: Tak k čertu s tím! Chce věc zahodit co možná nejdál.

Herbert mu v posledním okamžiku zadrží ruku: Moment! Dej to sem! Honem!

Hugo: Co zase máš? Podává mu kámen.

Herbert zaraženě: Skutečně! – Ať mě husa kopne!

Hugo: Co je?

Herbert: Chlapče, víš, co to je? To je milión. To je půl druhého miliónu dolarů. Přinejmenším.

Hugo: Jak prosím? – Máš úžeh?

Herbert: Člověče Hugo, pochop to přece! To je diamant! Slyšíš: diamant!

Hugo: Néé. Tak velké diamanty ani nejsou.

Herbert: Kdybych vůbec ničemu nerozuměl, tak v diamantech se vyznám. Jestli tohle není ten nejkrásnější a největší diamant, jaký kdo kdy našel od posledního velkého nálezů roku 1905, tak se jmenuju August.

Hugo: Nedělej hloupé vtipy. – Jseš si tím jistý? Absolutně jistý?

Herbert: Chápete to někdo? Jiní se za něčím takovým pachtí celý dlouhý život a mají radost, když nakonec najdou čtvrtkarátovou cetku. A komu spadne do klína druhý nález století?

Takovému pitomci, jako jsi ty! Zrovna takový pi... Podává mu kámen.

Hugo: Chtěl jsi říct pitomec? Řekni to klidně ještě jednou. Jako milionáře mě už nic nemůže urazit.

Řev Iva.

Hugo a Herbert sebou trhnou.

Herbert: Pěkně řveš, Ivo. – Hugo, on se zdvíhá.

Hugo: Co chce dělat? Hrabe přední prackou v písku.

Herbert: Uf! Uf! Ty tele, víš, co to dělá přední prackou? Hloubí si startovací jamku! – Honem pryč!

Hugo plačtivě: A co já?

Herbert: Honem! Obuj si botu!

Hugo strčí v rozčilení diamant zpátky do boty.

Herbert: Velbloude! Copak jsi už úplně zpitoměl?

Hugo rychle zase diamant vyndá, nervózně jím točí v ruce: A co diamant? Kam ho mám dát? Nejlepší bude, když ho strčím do pusy.

Herbert: To je nápad za všechny drobný! A když tě lev sežere, co potom? Pak ten drahouk sežere spolu s tebou. A co z něj potom máme? Nejvýš pochybné zadostiučinění, jestli si na něm vylomí zub! Dej ho sem! Vezme diamant k sobě. A teď rychle! Obuj si botu!

Hugo: Tkanička! Je v ní tkanička! Nemůžu si tu botu obout! Nemůžu si tu botu obout! Nůž – nůž – nůž – je ztracený – jsme ztraceni!

Herbert: Oho! Právě dal pravou přední pracku do startovací jamky. – Na místa... Hotovo...

Řev Iva.

Herbert a Hugo ukazují doprava: Už běží! Potom oba plným tryskem vyrazí doleva, Hugo s botou v ruce. Zprava se objeví – jestliže je hra míněna jako úvod k referátu nebo k diskusnímu příspěvku – namísto očekávaného Iva...